

Ljubljanski ZVON Leposloven in znanstven list.

Štev. 3.

V Ljubljani, dné 1. sušca 1892.

Leto XII.

Krišna.

I n d s k a l e g e n d a .

In više, više v zrak nesó
Nevidne ga peróti . . .
Glej, rajsko mesto Dvárakam
Bleščí že se napróti.

To bog je Višnu. Tisoč let
On hodil je po sveti;
Kot človek Krišna žível sám,
Učil ljudi živeti.

Domá . . . Družina vseh bogóv
Vzprejmlje Krišno v raji,
Vzprejmlje Indra, car nebes,
V čaróbnem ga sijaji.

Obsipajo ga z vprašanji
Bogovi vsi nebeški:
»Kakó si, Krišna, žível tam
Na zemlji po človeški?»

»Nesmrtniki presrečni vi,
Lehkó vam bogovati!
Visóko je nad svetom vam
Lehkó gospodovati.

»Kaj veste vi, kaj to je — kri,
Sok žívi, rdeči, vroči!
Kakó človeka greje tá
Po žilah mu poljóči.

»Ne čútite, kaj to je — strast,
Kaj hrepenenje, želje;
Ne stiska žalost vam srca,
Ne dvíže ga veselje.

»Ne veste, kaj ljubezen je
In kaj življenja cvet je,
Ne veste, kaj življenja raj,
Kaj njega slast in med je.

»Ne veste, kaj je to — napást,
Kaj bórba brez odmóra —
Ne veste, kaj je pad in greh,
Kaj kès in kaj pokóra.

»Ne veste, kaj je nada, strah,
In kaj obupa srd je;
Kaj rojstvo je, neznano vam,
Ne veste ni, kaj smrt je . . .

»Vse to, bogovi, skusil sem
Žíveč, trpeč na sveti . . .
Oh, tóži se mi po ljudéh,
Spet hotel bi živeti!

»Iméjte večnost svojo vi
In dolgčas njen moreči!« . . .
In Višnu stopi spet na svet,
Kot Buddha se večloveči.

A. Aškerc.

